

ריצ'רד גיר כחול לבן

סוף-סוף הם מצאו רב, שיחתן אותם בדיוק איפה שהם רוצים. דני מנהיים יפההתואר וחברתו דלית

אמיר רצו להתחתן בכפר של אלי אביבי באכזיב, אבל מהרונות הודיעו להם שהם לא מוכנים לשלוח רב לאוטונומיה של אביבי, אז לקראת החתונה, החליטו לראות איך זה לעשות פשרות, והתפשרו עם הרונות על הפארק הגדול שליד אכזיב. לא יודעת כמה בחורים מאוכזבים יהיו בארץ אחרי שרלית תחתן עם דני, אבל אני יודעת על עשרות רבות של בחורות שתזלנה רימעה.

קיבוצניק לשעבר דני מנהיים באכזיב, אבל לא ממש

בלוס אנג'לס לא מכירים את פאגניני

יש סיפורים שגם אני, המורגלת למוזרויות, לא יכולה להאמין להם. רוצים אחד כזה? בבקשה.

זיווה וגירדעון ברנס ירדו מהארץ לפני 20 שנה, והשתקעו בלוס-אנג'לס. לפי מה שידוע עליהם, הוא עושה שם עסקים שונים, והיא עושה מסיבות.

בלוס-אנג'לס, שהיא העיר בעלת מיספר המסיבות הגדול בעולם, פר נפש, קשה לעשות מסיבות שכולם ידברו עליהן, כי שם כל אחד משתגע יותר מהשני כדי שיכתבו עליו באיזה עיתון מקומי או יספרו עליו באיזה קוקטייל.

בעיר החוגגת הזאת כבר הכל יודעים על המסיבות של זיווה ברנס. לפני שנתיים היא אירגנה מסיבה בנוסח חלף עם הרוח, וכל האורחים קיבלו תרדוד מדויק מה ללבוש ואיך ללכת וכיצד להתנהג, וכמוכן בעלת-הבית הומינה לעצמה שימלה בדיוק כמו שהיתה לסקרלט אוהרה כשירדה במדרגות, וככה ירדה גם זיווה ברנס במדרגות ביתה, אחרי שכל המוזמנים כבר הגיעו.

שנה אחרי זה היא אירגנה מסיבת יום-הולדת, וכאשר כל האורחים עמדו בגינה הגדולה וחיכו לעוגה, נשמע רעש ארד, והליקופטר התקרב לגינה וממנו השתלשלה עוגה גדולה וחגיגית. או אחרי כל הרברים האלה אין זה פלא שכבר חצי שנה מחכים הכל לראות מה תעשה זיווה ברנס לבר-המיצווה של בנה הצעיר.

ואומנם, לפני חודש נערך האירוע. 450 איש ואשה הוזמנו לאחד מבתי-המלון הגדולים בלוס אנג'לס, ובהזמנות היה כתוב שהם מתבקשים לבוא ב-7.00 בערב אבל להיות כבר לבושים כבגדי-ערב ממש. ב-7.00 בדיוק התייצב כל הקהל, והשיבו אותו על מרפסת המלון ונתנו לו להשקיף על איזה מיגרש, ששם נערך מישחקי-פוטבול לכבוד חתן הבר-המיצווה שכנראה מתעניין, כמו כל ילד אמריקאי, בספורט האלים הזה.

אחרי המישחק, הועבר כל הקהל לאולם פנימי, ושם, על כימה, ישבה תימורת וגם עמד פסנתר גדול. ברה-מיצווה, שהוא פסנתרן, עלה לבימה לקול תשואות הקהל, והם ניגנו איזה קונצ'רטו מאוד חגיגי. כולם הקשיבו בדריכות למוסיקה, ורק שני הפודלים של מישפחת ברנס, שלכבוד הבר-המיצווה הלבישו אותם כבגדים ובכובעים, לא הבינו מה פיתאום מנגנים מוסיקה קלאסית באמצע בר-המיצווה שהתחילה בכדורגל. אבל כלבים באמת לא מבינים בדברים כאלה.

מה שעוד לא הבינו הכלבים זה מי הילד השני, העומד ליד חתן-המיצווה. מסתבר שזיווה הגיעה לפני חגיגת הבר-המיצווה למדינת-ישראל העניה, כחרה כאן בילד יתום ועני מאוד, ולקחה אותו יחד איתה כדי לחגוג לו את ברה-המיצווה עם עשירי לוס-אנג'לס.

כשהסיפור הזה נודע לאורחים, הם התרגשו ורצו לפגוש את הילד ואת אמו, אבל אז הסתבר שהאמא של הילד העני מארץ-ישראל העניה לא הובאה ללוס-אנג'לס כדי להיות נוכחת בבר-המיצווה שעושים לבנה, כי שני כרטיסי-טיסה כבר עלו מרי ביוקר, כנראה. אתם יודעים איך זה עם העשירים, הם יודעים לשים גבול לביבוזים.

ואתו הדבר קרה גם עם הזמרת **יפה ירקוני**. זיווה הומינה את יפה לשיר בבר-המיצווה, וגם שלחה לה כרטיסי-טיסה. אבל ירקוני הודיעה לזיווה ברנס שלטיסה של 17 שעות היא מבקשת כרטיס במחלקת-העסקים. לתוספת הזאת לא היתה זיווה מוכנה, ולכן בוטלה הופעתה של יפה ירקוני בבר-המיצווה, ובמקומה הופיעו **רן אלירן** ואיזה קבוצה של גברים המחופשים לנשים.

אחרי כל ההופעות הגיעו המלצרים והושיבו את הקהל ליד שולחנות, כדי לאכול ארוחת-ערב. בגלל נטיותיו המוסיקליות של ברה-המיצווה כל שולחן קיבל שם. היה שולחן בטחובו, שולחן מוצרט, שולחן כך, שולחן פאגניני, וכך הלאה.

כשרצו להושיב גברת מהדרת אחת ליד שולחן פאגניני, היא ביקשה להעביר אותה לשולחן אחר, כי היא לא מכירה את פאגניני והיא מעדיפה לשבת ליד מישהו שהיא מכירה.

אחרי ארוחת-הערב המקושטת קיבל כל אחד, כמנה אחרונה, פנסטר קטן עשוי משוקולד וממולא בקרם. אילו זה היה קורה בארץ, היו אומרים שהחום משפיע על האנשים. גם בלוס-אנג'לס?

שתיים או יותר ביום שדני מנהיים ייצא משוק הפנויים. בחורים כמו דני כאמת אין כאן לאל-פיס. גם יפה כמו... (תביטו בתמונה בעצמכם) גם נחמד, גם מוכשר, גם קיבוצניק לשעבר, גם אמיץ גדול (ועובדה שהוא היה באחת הסיירות המובחרות) גם איש-ביטחון שהיה באל-על וראה את העולם ואפילו טיפס פעמיים על ההימלאיה. נו, כמה כאלה אתם מכירים?

אם ראתם את התמונה, ואתם מנסים להיזכר מה הוא מוכיר לכם, או תנחשו! לא הצלחתם? ריצ'רד גיר, כמוכן גם דני בעצמו מת על ריצ'רד גיר, אחרת איך אפשר להסביר את העובדה שהוא מתלבש כמוהו, מהלך כמוהו, מדבר כמוהו, ואני לא יודעת מה עוד כמוהו.

סבתא לנגוצקי נכד ראשון

האומנם סוף?

ב-1982 התגרשו העיתונאית **לאה** והפרופסור **מיכאל אתגר**, אחרי 16 שנות-נישואין ושלושה ילדים. אבל הגירושין היו כלי-כך יפים ואל-גנטיים, עד שמהר מאוד אחריהם הם התחילו להיפגש שוב, ותוך זמן קצר הם עברו לחיות ביחד.

אחרי שנה שוב היו בעיות, והם שוב נפרדו, וכל אחד מהם התחיל לחיות לבד, לאה בוילה הגדולה בהרצליה-הפיתוח, ומיכאל בדירתו בתל-אביב.

אבל הם המשיכו להיפגש, בגלל הילדים, ולפעמים, אחרי שהם גמרו עם הילדים, הם היו יוצאים לאכול משהו מאוחר כלילה, ולהמשיך לדבר. ככה, תוך זמן מסוים, הם שוב התחילו להיפגש כווגיאוהבים, ושוב מיכאל חזר לוילה וגר עם לאה.

לפני כמה חודשים הם שוב רבו, ומיכאל שוב עזב את הוילה וחזר לדירה בתל-אביב.

מי שמכיר היטב את בני-הזוג שאל את עצמו רק כמה זמן זה יקח הפעם, עד שהיא תחזור אליו או הוא אליה. אבל הפעם קרה משהו ששיבש את שיגרת-החזרות של מישפחת אתגר.

מיכאל אתגר פגש את **ליאורה ברש**, אחותו הסימפאטית של **דן רביב** מהטלוויזיה, וגרושתו מזה שנים של **יואב ברש**, מבעלי הוצאת הספרים מסדה. מאז שמיכאל וליאורה

דני טיב העולם הזה

עיתונאית לאה אתגר כמה זמן זה יקח הפעם?

נפגשו הם ביחד, וסוף-סוף לאה ומיכאל מתנהגים כמו שני אנשים מבוגרים שהתגרשו לפני שנים. יחסים יפים, אבל קורקטיים בלבד. ובכל זאת, בהכירי את הנפשות הפועלות, אני לא הייתי חותמת בחתימת-ידי שזה סוף הסיפור.